

Oxfordbevægelsens første Møde i København.

Buchman og en Kreds af internationale Gruppetagere aflagde i Aftes Vidnesbyrd for over 1500 Mennesker.

Buchman.

DET FØRSTE OXFORDGRUPPE-MØDE i København under Ledelse af Dr. Buchman og hans internationale Hold paa over 200 Deltagere fra 13 Lande fandt Sted i Aftes i Odd Fellow Palæets store Sal, der var fyldt til sidste Plads af en lang Række særligt indbudte, ialt over 1500 Personer.

Hvem der var til Stede.

Blandt de tilstedeværende saas: Kirkeminister *Dahl*, den amerikanske Gesandt, Mrs. *Bryan Owen*, den islandske Gesandt, *Sveinn Björnsson*, Professor, Dr. teol. *J. Oskar Andersen*, Professor, Dr. teol. *Bentzen*, Holmens Provst, kgl. Konfessionarius, Dr.

Neiiendam, Dr. *H. O. Lange*, fhv. Højesteretsdommer *Krarup*, Forlagsboghandler *Lohse*, Redaktør *Ernst Kjærsgaard*, Redaktør *Svenn Poulsen*, Forfatterne *Harry Søiberg* og *Bønnelycke*, Metropolitanskolens Rektor, *Julius Nielsen*, Greverne *Aage* og *Joachim Moltke*, Folketingsmedlemmerne *Fibiger*, *Jönsson*, *Nørgaard*, *Carlsen-Skiødt*, *Julin*, *Christensen-Gjøl*, *Roshauge*, *Rahbæk*, *Vesterager*, Fru *Gautier Schmit*, Frk. *Gerda Mundt*, Landstingsmændene *Rasmussen-Byskov* og *Nielsen-Mann* og mange flere. Paa nogle af de forreste Pladser saas ogsaa to Frelsens Hærs Officerer i Uniform.

Allerede en Time inden Mødet skulde begynde, strømmede Folk til. Mødet varede i godt 2 Timer. Langt de fleste blev, til Mødet var forbi. Nogle enkelte, bl. a. nogle jyske Rigsdagsmænd, forlod Mødet, inden det var færdigt.

Efter danske Forhold var Mødet af en overraskende ejendommelig Karakter. Der har næppe nogen Sinde været holdt et lignende Møde i Danmark som det i Aftes. Paa Tribunen sad hele »Holdet«. Midt for paa Tribunens forreste Rækker sad Københavns Biskop, Dr. teol. *Fuglsang-Damgaard*, fhv. Stiftsprovst, Dr. teol. *Henry Ussing*, Stiftsprovst, Dr. teol. *Paul Brodersen*, der var Mødets Tolk, og Dr. *Frank Buchman* og Biskop *Roots*, Hankow.

Der blev kun sunget en enkelt Gang og kun indirekte prædikat.

Der var ingen Talerstol. Efterhaanden som Talerne kom frem fra den ene eller den anden Side af Tribunen, gik de hen foran Mikrofonen, der var anbragt midt for Tribunen. Efter mange af de udenlandske Taler lød Klapsalver.

Biskop Fuglsang-Damgaard og Stiftsprovst Ussing indleder.

Biskop *Fuglsang-Damgaard* udtalte i sin Velkomsttale, der blev holdt paa Dansk, at det var med Forventning, man bød Oxfordgruppen Velkommen til Danmark. Vi byder den Velkommen, ikke for at den skal skaffe os Underholdning, eller for at den skal fortælle os om fremmede Lande, men til at vidne for os om det største, de har mødt i deres Liv, og navnlig til at tale med de enkelte herom i de kommende Dage.

Det er ikke Valget for eller imod Oxford, de vil fortælle os om, men om Valget for eller imod Kristus, thi der er ikke Frelse i noget andet Navn, givet blandt Mennesker, Nogen anden Grundvold vil Oxfordgruppen heller ikke give. Den forlanger blot, at vi skal tage Gud med ud i det daglige Liv.

Det kan være, vi synes, at det er en ejendommelig Maade, Oxfordgruppen vil forkynde Budskabet paa, men vi trænger til at høre det glade Budskab forkyndt paa alle Maader.

Fhv. Stiftsprovst *Ussing* bød Oxfordgruppen Velkommen paa Engelsk.

Den Situation, vi i Dag staar overfor, er en Verden, der er gaet fallit, overfor hvilken staar en levende Frelser.

Jeg tør ikke byde Oxfordgruppen Velkommen paa hele den danske Kirkes Vegne, for der er nogle, der stiller sig kritisk, men jeg byder Velkommen paa deres Vegne, som venter sig noget af dette Bess.

Vi er eet i Kristus, maa Gud velsigne Dem!

Dr. Buchman taler.

Derefter talte Bevægelsens Stifter og Leder, Dr. *Frank Buchman*. Han havde ligesom de følgende Talere Stiftsprovst *Brodersen* til Tolk.

Buchman takkede for Velkomsten. Han hævdede, at meget af det, man vilde faa at høre i Aften, var »Repetition«, de enkelte, der førte Ordet, vilde alle sige væsentlig det samme, men Repetition er Grundlaget for al Lærdom.

Lad os være som en Familie her i Aften, og naar der tales, tænk da paa Dem selv, og ikke paa Sidemanden.

Oxfordgruppen tror ikke paa Nyttens af

(Fortsættes Side 3).

Oxford-Mødet i Odd Fellow-Palæet.

(Fortsat fra Side 1).

at diskutere andres Synder, men paa Bekendelsen af vore egne.

Buchman fortalte nu en Del »Træk« eller »Historier« og sluttede med at sige, at mange sikkert kommer som et Spørgsmaalstegn til Oxfordgruppemøderne, men at de ofte ender med at se ud som Udraabstegn!

Man har spurgt os, om Oxfordgruppebevægelsen er en »Klassebevægelse« — hertil vil vi svare, at vi kender kun to Klasser — de omvendte (changed) og de uomvendte (unchanged).

Appel til Villien, ikke til Følelsen.

Næste Taler var en yngre Mand, Leonard Hamilton, den første Oxford-Student, som Frank Buchman i sin Tid fik omvendt eller »forvandlet«. Han fortalte, at han aldrig havde kunnet lide, at Folk talte til ham om hans Sjæl. Han tænkte, at de to Cambridge-Studenten, som Buchman havde med sig, umuligt kunde være religiøse, fordi de var saa muntre. Men han var klar over, at de havde noget, som han ikke havde, noget, som tiltrak ham. Han sagde, at han endvidere havde lagt Mærke til, at de Folk appellerede til Viljen, og ikke til Følelsen, derfor holdt det. Ja, det har holdt — sluttede Mr. Hamilton — ogsaa for mig.

En ældre Herre, Mr. Armistead, tidligere Repræsentant for Hudson Bay Kompagniet i Rusland, fremhævede, at vi befandt os i en Verden fuld af Sprængstof, og hvis det fængede, vil det kunne ødelægge hele vor Kultur. Kun »Forandring af Liv« kan fri os fra den Ulykke — men Forandringen maa begynde i mit Liv.

Den unge Minearbejder *Jenny Watt*, tidligere Medlem af den britiske Ungkommunistligas Eksekutivkomité, erklærede, at Jesus Kristus var den eneste, der kunde skabe Forligelse mellem alt det stridende i Verden.

»Den forsigtige Familie Wood fra Aberdeen, repræsenteret ved den tidligere whiskydrukkende Fader og Hustru og hans forhen døde Søn aflagde Vidnesbyrd om deres forandrede Liv.

Den engelske Socialist, Parlamentskandidat *George Light* udtalte sig væsentlig paa samme Linie som i sit Interview her til Bladet forleden og understregede bl. a., at han havde set mindre Klasseforskel i Gruppen end i det britiske Arbejderparti!

Derefter talte *Lady Richmond* og *Mr. Bardsley*, og nu fik en hel Række ganske unge Oxfordstudenter Ordet efter en lille Pause, i hvilken Oxfordterne sang »Pionersangen« og »Frem i hellig Leding«. De unge Oxfordstudenter gav nogle meget korte, paa en Gang barokke og alvorlige Vidnesbyrd.

Nordmændene taler.

Tilslidst talte nogle af de norske Deltagere i Holdet.

Den norske Sygeplejerskeforenings Formand, Søster *Bergliot Larsen*, opfordrede til ikke at forpasse den kostbare Tid. Kom og vær med i Revolutionen.

Forfatteren *Ronald Fangen*, Redaktør *Fredrik Ramm* og Højesteretsadvokat *Wikborg* udtalte sig paa samme Linie som i deres Interview her i Bladet i Januar.

Fangen erklærede, at han tog til Højsbjør med megen Skepsis, da han troede at Oxfordgruppen var en søndag Bevægelse, som bekendte sig til den humanistiske Gud — men det modsatte havde vist sig at være Tilfældet. Han gav et alvorligt Vidnesbyrd om Kristi Kærligheds underfulde Magt.

Ramm viste hen til Kristi Kors, og Wikborg udtalte, at han havde deltaget i Oxford-Bevægelsens Arbejde i 4 Maaneder og i den Tid set et nyt Norge fødes. Forhaabentlig vil der blive født et nyt Norden, hvor vi samles under Kristi Kors, som findes i vore Flag.

Dr. *Buchman* opfordrede Tilhørerne til ikke at gaa, men blive og tale med Oxford-Folkene.

Man forstaaer ikke Oxford ud fra et enkelt Møde. Hemmeligheden er at lære hinanden at kende. Vi vil besøge Dem hjemme, og De kan træffe os her.

Han gav Oplysninger om Møderne de følgende Dage og udtalte til Slut: Det, De har hørt i Aften, er Bibel-Kristendom, De har hørt en Gruppe Mennesker, som er under Guds Aands Førelse. Jesu Kristi Kors er vort Midtpunkt, selv om vi har forsøgt at tale om Kristendom i moderne Menneskers Sprog. Begynd for Resten i Morgen tidlig med at lytte til Gud et Kvarters Tid — det er Bøn.

Derpaa bad Deltagerne højt »Fadervor«, hver paa sit Sprog, og Biskop *Roots* fra Hankow lyste Velsignelsen over Forsamlingen.

Hvad var det saa?

Efter Mødet, ude ved Garderoberne, mens Folk langsomt tog deres Tøj paa, var det stadigt tilbagevendende Spørgsmaal: Hvad syntes De saa om det? Der var megen Usikkerhed i Svarene. Man havde mødt noget fremmedartet, og man havde ikke rigtig faaet gjort op med sig selv, hvad man nu skulde sige til det. Der var en Mængde for-

skellige Meninger. Nogle udtrykte Ønsket om, at man fik Kort til de næste Møder, andre ønskede at sende det tilbage. Der var intet ved Mødet, som kunde kaldes for »Sukces«. Men hvad var det saa?

Det vil maaske være lettest at sige, hvad det ikke var. Det var ikke noget Vækkelsesmøde med Massesuggestion og stor Stemning. Det vilde aabenbart heller slet ikke være noget saadant, men en Indbydelse til at møde Kristendommen uden for Mødeformen. De 200 er kommet hertil for at møde de 1500 i Salen som enkelte — ikke som Forsamling.

Men hvad skulde saa alle disse Taler til?

De vilde være en Indbydelse til det afgørende, en Forsikring om, at der virkelig er noget at hente, naar den enkelte for Alvor vil stille sig Ansigt til Ansigt med Gud. Men det var næsten, som man skyede dette i den store Forsamling. Man gav egentlig ikke ved selve Mødet nogen noget at leve paa. Man sagde: Vi har fundet det! Kom, vi vil dele det med jer! Men saa maa vi paa Tomandshaand.

Der var en hel Række meget tiltalende og gode Mænd og Kvinder paa Tribunen, der aflagde dette Vidnesbyrd. Det var næsten ved at blive for enstonigt. Det var om »Verdensrevolution« og »Livsforvandling«, den ene efter den anden talte, og at dette alt sammen kun kunde begynde hos den enkelte med hans egen Verdens Revolution og hans eget Livs Forvandling. Der var den skotske Forretningsmand og hans Døvendidrik af en Søn, den engelske Lady og den umiddelbare, dog dybt reflekterende Arbejderpolitiker; der var den lille Amerikanerinde, som engang begyndte sit Liv ved Cocktail-Bar'en, den internationale Fodboldspiller fra Sydafrika, Studenter og Fruer, Forfattere af første Rang, Advokater og Journalister og — rent ud sagt rene Dreng af Typen: Her kommer jeg! Naar jeg har været med til at forvandle Mennesker i Østlondons Slum, saa maa der vel nok ogsaa kunne ske et eller andet, naar jeg

KRISTELIGT DAGBLAD

MARS 1935

III

kommer til København!

Ikke een af dem, der sagde noget, havde ikke fundet, at Troen netop havde givet dem det, han eller hun søgte efter! Den desillusionerede Amerikanerinde, den revolutionstørstende Oxford-Student, den idealistiske Sportsmand, den trætte Forretningsmand, den kritiske Forfatter, den politiske Journalist — for dem alle gjaldt, at deres Forvandling satte dem ud i en ganske bestemt, praktisk Livsindstilling: Helt under Guds Førelse!

Vi Danske er ikke vant til at blive stillet Ansigt til Ansigt med saa mange Kendsgerninger og saa lidt teologisk og opbyggelig Indfatning samtidigt. Vi syntes, det var for »let« en Kost! Der var bogstavelig ikke levnet

Fantasi og Følelse et eneste Sekund! Fra Historielæsningen i Skolen véd vi, hvordan Kendsgerninger kan gives som magre Remser, der kan tynge Eleven, skønt Remserne dækker over Verdens blodigste Eventyr og over dens knuste eller oprejste Menneskehjerner, der har banket i Sorg og Glæde.

Der var en hel Del af Aarstalslistens opdyngede Kendsgerninger i den lange Række af Vidnesbyrd, der blev aflagt i Aftes, givet os næsten lige saa hensynsløst og lige saa utilpasset til vore sædvanemæssige religiøse Madkrav.

Men dette leder os maaske til den Medicin, vi trænger til: at Mennesker forvandles ved at give sig helt ind under Korsets Naade for de fortabte Syndere, troende som vantro. Ogsaa ukendte Veje kan føre til kendte og attraaede Sandheder. Gid de maa ske!

Silv.

KRISTELIGT DAGBLAD MARS 1935

Vor Fotograf tog under Mødet i Aftes ovenstaaende Billede af den tætpakkede Sal.

11

Oxford-Budskabet i Radioen.

I England og over hele Skandinavien blev der lyttet til Begivenheden i Aftes.

Oxfordbevægelsens Budskab lød i Aftes for første Gang i dansk Radio og tør formodes at være bragt ind i Tusinder af Hjem. Der er jo det mærkelige ved denne Bevægelse, at den faar saa mange nye til at lytte; og den har da uden Tvivl i Aftes holdt mange fangen, som ellers ikke føler sig tilskyndet at lukke op for kirkelige Udsendelser.

Det vides tillige med Sikkerhed, at man ikke blot herhjemme, men ogsaa i Norge, i Sverige og i England har siddet ved Højtalerne for at følge Optakten til dette nye Fremstød. Det har jo været forbedret gennem lang Tid og er imødeset med ikke ringe Forventning.

Mit Navn er...

Udsendelsen er delt i to Dele. Der indledes Kl. 19,30 fra Studiet, hvor Aftenens første Taler introducerede sig ved i enkelte Ord at meddele Lytterne:

— Mit Navn er Fredrik Ramm, jeg er 43 Aar, ansat ved et af Oslos store Blade og har Hustru og tre Børn, som nu i Aften sidder hjemme i en smuk Villa i Oslo og lytter til mig her...

Ramm talte et smukt Norsk og havde straks Tag i sine Tilhørere efter denne usædvanlige Indledning.

I Apostlenes Fodspor.

Journalistik kunde føre til alt, sagde han — den havde ført ham til Oxfordbevægelsen! Men det var en Tilfældighed, naar det i Aften netop var ham, der indledede Oxfordbevægelsens Fremstød i Danmark. Jeg er ikke Leder, sagde han; vi har ingen Bestyrelse, intet Overhoved. Gud er vor Fører! Vi ønsker blot at fortsætte i den Aand, som drev Apostlene.

Redaktør Ramm skildrede videre, hvad han havde oplevet i Norge, siden Oxfordbevægelsen for fem Maaneder siden vandt Indpas dér. Han havde vidnet sammen med Præster, som paany havde viet sig til Gud, og sammen med unge Akademikere, der havde sagt Ateismen Farvel... Jeg har set en ny Nation blive til, sluttede Redaktør Ramm. Tro mig, hvis bare nogle Millioner Menneskers Liv blev

forvandlet, vilde Verden i Dag se anderledes ud!

Vi skal bort fra »Flok-Mentaliteten«!

Saa stod en Kvinde ved Mikrofonen. Hun præsenterede sig som Søster Bergliot Larsson, Formand i det norske Sygeplejerskeforbund, og fortalte, at hun gennem Oxfordbevægelsen havde mødt Gud paa en saadan Maade, at det havde medført en stor »Rengøring« i hendes Liv, en total Overgivelse til Gud... Det havde givet hende en ubeskrivelig Balance og Harmoni i Tilværelsen. Nu ønskede hun sine danske Venner den samme Lykke.

Efter dette Vidnesbyrd fik Forfatteren Ronald Fangen Ordet. Han talte længst, gik først i Rette med de Kristne, fordi man har trukket sig tilbage fra Verden og nu hygger sig i Smaasamfund. Skil Verden frelles, sagde han, da maa det være Slut med »Flok-Mentaliteten«! Og nu kommer Oxfordbevægelsen — den standser ikke ved den lille Flok, Kristus, som brød Skranken mellem Jøderne og Hedningeverdenen, har vist os Vejen...

»Jeg lyttede til Musik fra Udlandet...«

Som sidste Taler kom den unge norske Højesteretsadvokat Erling Wikborg til Mikrofonen. Det maa have gjort et vist Indtryk paa Lytterne, da han aabenlyst erklærede, at han den Aften, det første Oxfordmøde blev holdt i Oslo, havde siddet ved sin Radio og lyttet til Musik fra Udlandet. Han havde ikke kunnet bekvempe sig til at stille om til Oxfordmødet — og De, mine Tilhørere, som hører mig her i Aften, udtalte han, er altsaa mere interesseret end jeg var dengang!

Den norske Højesteretsadvokat skildrede, hvorledes han havde lært at se sig selv i Lys af Kristi absolutte Krav om Ærlighed, Renhed, Uselviskhed og Kærlighed. Da gik det op for ham, hvor meget han havde manglet... Og nu havde han oplevet det vidunderlige, at se et nyt Norge fødes! Det maatte være Nordens Opgave at løfte Korsbanneret paany.

Saa langt fulgte man Talerne fra Studiet. Kl. 20,15 stillede der om til Odd-Fellow Palæets store Sal, hvor det egentlige Møde fandt Sted.